

## ILDSTØTTEN

eller

ISRAEL I TRÆLDOM.

Af Pastor I. M. Ingraham,

Den glade Hebraiskvinde stræbte at skjule sin Henrykkelse og skælvede saa stærkt, at Prinsessen sagde:

„Du er klodset. Bær det forsigtigt og ti med denne Hemmelighed; ellers tager jeg Barnet fra dig og straffer dig. Hvad er dit Navn?“

„Jochebeda,“ svarede hun.

„Og din Mands?“

„Amram, Deres Majestæt,“ svarede hun.

Jeg saa hende, da hun var kommet Prinsessen ud af Syne, hemmeligt trykke sit genfundne Barn til sit Bryst, medens hun hviskede omme Ord til det og hendes Øjne fyldtes af Glædestaarer.

„Det aBrn, Sesostris, var mig selv!“ udraabte Remeses pludseligt. „De indser det naturligvis allerede. Jeg saa Scenen foran mig hurtig skifte fra Dag til Nat, og Maaneder og Aar flyve forbi som Skyer, eller som en Skibsflaade, der ikke efterlader noget Spor i Vandet. Gennem Omvekslingerne saa jeg mig selv, fra det tre Aars Barn, der blev bragt til Paladset, bort fra min hebraiske Moder, til tolv Aars Drengen, til tyve Aars Yndlingen! Lig Skæbnens Hjul rullede Scenerne for mit Øje, indtil jeg havde fulgt mit Liv gennem alle dets betydelige Begivenheder lige op til Nutiden. Derpaa svandt under en langsom Musik Nilen og dens omgivende Landskaber bort fra mit Blik, og jeg var alene!“

Den hele forfærdelige Historie sluttede med mig selv, som jeg stod der i Ensomheden, tænkende over det sete.

Idet jeg for op fra den sløve Forbavselse, der havde grebet mig, vaklede jeg tilbage og faldt ned paa Stenbænken. Jeg ved ikke, hvor længe jeg laa der, men omsider vaktes jeg ved, at en Haand blev lagt paa min Skulder. Jeg saa mig om og fik Øje paa Magikeren med Livets Emblemer og den smaragdmykkede Stav.

Han sagde:

„Min Søn, du har set din egen Fortids Historie. Vil du endnu stedse være Konge i Ægypten?“

„Ved hvilken Magt har du aabnet Fortidens Døre? Hvorledes har du faaet dette at vide?“ raabte jeg med Fortvivlelse i Hjertet.

„Tror du, at det er sandt?“

„Som om Thoths aabne Bog laa for mig! Jeg tvivler ikke,“ svarede jeg.

„Vil du være Konge i Ægypten?“ spurgte en anden Stemme. En tredje optog det i nogen Afstand, og ethvert af den store Hvalvings underjordiske Ekkoer syntes at gentage det. Jeg styrtede ud af Værelset uden at vide, hvorhen jeg gik. Dørene syntes at aabne sig for mig som ved Trolldom og omsider fandt jeg mig, ledet af Magikeren, uden for under aaben Himmel. Hvalvingsens Granitdøre lukkede sig bag mig, og jeg stod alene i Thoth-Templets firkantede Gaard. Stjernerne skinnede ned paa mig som lige saa mange ondskabsfulde, vogtende Øjne. Jeg flygtede videre, som om jeg vilde fly fra mig selv. Jeg frygtede for at tænke over Sagen. Jeg kom forbi Sinksen, Pylonerne, Obeliskerne og løb langs Alleen ved de dødes Sø, indtil jeg naaede Nilen. Jeg sejlede over den i en Baad, som jeg fandt ved Bredden og tog Vejen til Paladset, uden endnu at have nogen klar Ide om, hvad jeg burde gøre, og stod omsider i min Moders Forværelse, — sagde jeg „min Moder“, Sesostris! Jeg mente den gode Dronning. Jeg sendte en Page ind for at sige, at jeg ønskede at se hende. Overrasket over min Tilbagekomst, før de fyrretyve Dage var til Ende, kom hun i Hast til Døren i sin Natdragt og aabnede den. Jeg traadte ind, saa roligt som jeg kunde og nægtede ikke, at modtage hendes Kys, omendskønt jeg vidste, at jeg kun var en Hebræer. En eneste Nats Scener, hvor rædselsfulde de end kunde være, formaade dog ikke helt og holdent at sønderrive de Baand, som et helt Liv fuldt af sønlig Kærlighed og Ærefrygt havde bundet. Jeg lukkede Døren efter mig og satte mig ned, træt af, hvad jeg havde udstaaet; og da hun dernæst kom hen til mig og knelede ved min Side, da hun lagde sin Haand paa min Pande og spurgte mig, om jeg var syg og derfor havde forladt Templettet, blev jeg aldeles overvældet af hendes Godhed. Men idet jeg samtidig kom til at tænke paa, at jeg ikke mere kunde kalde hende Moder eller være berettiget til disse Tegn paa moderlig Omhu, gav jeg efter for min Bevægelse og græd saa hjertelig, som dengang hun saa mig som et lille Barn i den svømmende Ark.

I disse korte Øjeblikke for den Tanke som et Lyn igennem mig, om ikke Magikeren kunde have lavet den hele Forestilling som en Prøve for mit Mod og som en Del af de Fristelser, jeg i de fyrretyve Dage skulde underkastes. Jeg greb denne Ide, ligesom den druknende griber efter et Straa.

„Moder,“ sagde jeg, „jeg er syg, og jeg er tillige meget bedrøvet.“

„Din Indvielses Prøver har været for strænge for dig, min Søn. Dit Ansigt er blegt og dit Øjekast vildt. Hvad er Grunden til din Sorg?“

„Jeg har haft et Syn eller en Slags Drøm, kære Moder. Jeg saa i dette Syn et Barn, der laa i en Ark, som svømmede paa Nilen. Efter at være ført af Strømmen et Stykke bort, fik en Prinsesse Øje paa den, da hun badede, og hendes Piger fik Befaling at bringe hende den. Den indeholdt et omskaaret Hebræerbarn. Prinsessen, der var barnløs, adopterede det og erklærede det for sin Søn.

Hun gjorde det til den øverste i Kongeriget efter sig og stod i Begreb med at aftræde Kronen til det, da — —“

Her blev min Moder, hvis Ansigt jeg ivrig havde betragtet, ligblev og rystede over hele Legemet. Hun greb min Haand og hviskede hæst:

„Sig mig, Remeses, sig mig: var det en Drøm, eller har du hørt det?“

„Jeg saa det, Moder, i et Syn i det underjordiske Værelse i Pyramiderne. Det var en af disse Tryllescener, som Magikernes Kunst forstaar at fremstille.“

„Tror du det?“ raabte hun.

„Er det ikke den Hemmelighed, Moder, som Prins Møris deler med dig? Har jeg ikke Ret? Staar ikke nu det hebraiske Barn for dig?“

Hun udstødte et Skrig og faldt bevidstløs til Jorden. Omsider lykkedes det mig at faa hende til at slaa Øjnene op. Jeg fortalte alt, hvad jeg har fortalt Dem. Modstræbende tilstod hun, at det var sandt, hvad jeg havde set. Jeg forsikrede hende dernæst i en Scene, som jeg vil haabe, at jeg aldrig skal opleve Magen til, at jeg vilde afslaa Tronen og rejse bort fra Ægypten. Hun bønfaaldt mig paa det indstændigste om at bevare Hemmeligheden og bestige Tronen. Jeg vilde ikke, da jeg ansaa det for en Uretfærdighed — ikke alene mod Møris, men ogsaa mod Ægypterne — at bedrage dem med en hebraisk Hersker! Hun mindede mig, at Prins Josef i en og tredsindstyve Aar havde bestyret Ægypten.

„Ja,“ sagde jeg, „men det var aabenlyst og uden Svig, men mit Herredømme vilde være et groft Bedrageri.“

Men lad mig gaa hastigt over disse Scener. De er forbi nu, og jeg har givet efter! Hun viste mig Brevene fra Prins Møris. Hun anraabte mig om for hendes Skyld at bevare Hemmeligheden og hjælpe hende med at modstaa Vice-Kongens Sammensværgelse. Da jeg overtænkte, i hvor lang Tid han havde pint min Moder, og at han nu truede hendes Trone, gav jeg efter for hendes Bønner om at blive nogle Dage i Spidsen for de Sager, der er betroede til min Kontrol og anføre Armeen mod Møris, hvis han skulde gøre Alvor af sin Trusel af at falde ind i Nedre-Ægypten. Saasart jeg er færdig hermed, vil jeg ophøre at kalde mig en Søn af Faraos Datter og trække mig tilbage fra Hoffet.“

„Da ikke til Hebræerne?“ raabte jeg.

„Nej, maaske ikke. Jeg har ingen Interesser fælles med dem. Jeg kan ikke gøre dem noget godt, og jeg kan ikke finde mig i at dele deres Slaveri. Jeg vil opsøge min egen Familie, thi Dronningen har fortalt mig, hvor de er. Min Moder, min egen Moder, Sesostris, skal atter trykke sit Barn til sit Hjerte! Jeg erindrings i ndes skønne, taarefyldte Øjne og Ansigt, som jeg saa i hint magiske Billede. Jeg har ogsaa en Broder og en Søster!“

„Jeg kender dem begge!“ raabte jeg næsten glad, omendskønt det dog, kære Moder, kun var en sorgblandet Glæde, jeg følte ved at vide, at Remeses var Broder til Mirjam og den unge Tempeltjener. Han blev straks nysgerrig ved mit Udraab, og jeg fortalte ham alt, hvad jeg vidste om dem, og jeg tidligere har fortalt dig. Han lyttede med Opmærksomhed og syntes at blive glad derover. Jeg fortalte ham ogsaa, at jeg tit havde truffet og talt med den gamle Amram, Mirjams Fader, i Blomsterhaven.

„Han er ogsaa min Fader,“ sagde han med et melankolsk Smil. „Jeg vidste det ikke, Sesostris; jeg troede at han var min Ammes Mand. Tror De, at han hele denne Tid har vidst, at jeg var hans Søn?“

„Utvivlsomt,“ svarede jeg. Deres Faders og Moders Øjne maa naturligvis have været fæstet paa Dem fra Barndommen. De har været Vidne til hele Deres Levnetsløb og glædet sig derved og holdt Hemmeligheden bevaret i deres egne beskedne Hjerter, for at De og Verden ikke skulde erfare den, og den Ære, som de saa, at deres Barn fik Del i, ikke skulde fratages det.“

„Jeg vil se dem. De skal høre mig kalde dem Moder, Fader, Broder, Søster. Men, Sesostris, jeg maa derefter tage Afsked med dem for bestandigt, og med Ægypten ogsaa — hvis da Dronningen tillader mig at drage bort, thi,“ tilføjede han med bitter Ironi, Slaver har jo ikke nogen Villie uden deres Herrer.“

Jeg lagde min Arm beroligende om hans Hals og omfavnede ham i Tavshed.

„Jeg føler for Dem, Remeses, af hele mit Hjerte,“ sagde jeg.

„Jeg ved, at De gør det, Prins, jeg er sikker derpaa. Men lad os komme til Ende med denne Sag. Min Moders — jeg mener Dronningens — Ønsker skal blive opfyldte. Jeg vil i nogle Dage blive i min Plads, men ikke vende tilbage til Templeterne. Min Indvielse er forbi. Uden Tvivl vil Præstestanden søge at dræbe mig, naar de af Magikeren erfarer, at det er en Hebræer, der er bleven indviet i al deres Lærdom og deres Mysterier. Det vil blive nødvendigt for mig at forlade Ægypten.“

„Saa lad Tyrus blive Deres Tilflugtssted, Fyrste, og Deres fremtidige Hjem,“ raabte jeg. „Der er Hebræerne ikke i Slaveri, og De er en Syrer mellem Syrer. Der skal De faa et Palads og Betjening og blive behandlet, som Deres Storhed og Visdom fortjener det. Min Moder Ephiphia vil med Glæde byde Dem velkommen, thi hun har allerede gennem mine Breve lært at agte Dem. Vor By staa i Begreb med at begynde Krig med Kongen af Cypern, og min Moder har skrevet for at bede mig vende tilbage. Tolv Galejer venter mig i Pe-

lusium om fjorten Dage, for at ledsage mit Skib til Tyrus. Samtyk, kære Remeses, og tag med mig.“

„Edele Prins,“ udraabte han dybt bevæget, „hvorledes kan jeg takke Dem! Det er min største Trøst i al min Modgang at vide, at De ikke tager Deres Venskab fra mig, at De endnu stedse agter mig som Menneske. Sesostris, jeg takker Dem! Jeg vil modtage Deres Tilbud, dersom min — dersom Dronningen vil skifte Sind og tillade mig at sende Bud til Møris ved en hurtig Kurer. I dette vil jeg korteligen sige ham, at jeg er bleven underrettet om min sande Nedstammning, og at hvis han vil roligt afvente Dronningens Død, underkaste sig hende og trække sin Arme tilbage, da skal jeg inden tre Dage, efter at jeg har modtaget hans bekræftende Svar herpaa, forlade Ægypten og drage til et fremmed Land. Dette vil sluttelig vise sig at være det bedste baade for ham og Ægypten, og jeg nærer ingen Tvivl om, at han jo samtykker deri. Hvor ærgerligt er det dog ikke, at denne slette Mand saa længe har tiet med en for ham saa fordelagtig Hemmelighed!“

Jeg bifaldt denne Beslutning. Remeses gik kort efter til Dronningen, og fire Timer efter kom han tilbage træt og bleg, men smilede dog, da han sagde:

„Det er sket! Det var en haard Kamp, men Dronningen har givet sit Samtykke! Desværre, hun syntes helt sammenfaldet og sønderknuet. Denne Opdagelse, om hvilken hendes Sjæl saa længe har kæmpet, har nedbrudt hende. For hendes Skyld har jeg bestræbt mig for at skjule min egen grænseløse Sorg. Hun har paa min Anmodning samtykket i, at jeg skriver til Prins Møris og indfletter en Klausul om at han skal tie med min Fødsel, men hendes Kurer skal være Overbringer deraf og derved tilkendegive hendes Ønske om Forsoning. Brevet blev skrevet i hendes Nærværelse, Bestemmelsen om Tavshed indsat, og Kureren er allerede paa Vejen med det.“

Medens Remeses fortalte mig dette, kom en Page ind og underrettede ham om at Dronningen ønskede at se ham. Han fandt hende syg, angreben af Feber. Hun kaldte ham hen til sig og sagde:

„Min Søn! jeg føler, at jeg skal dø. Dette Slag er for tungt for mig at bære; jeg vil aldrig komme mig. Det var mit Ønske at efterlade dig i sikker Besiddelse af Tronen, men Guderne vilde det anderledes. Sammenkald et Raad af Præsteskabet. Jeg maa ikke være troløs overfor mine Forældre og efterlade en tom Trone. Du har raadet mig til at adoptere Prins Møris. Jeg kan ikke gøre andet. For at dette kan blive fuldført, maa du lade baade Stats- og Præsteraadet træde sammen.“

„Jeg adlød,“ sagde Remeses, da han senere fortalte mig det skete. „Den næste Dag mødte de to Raad samlede, og Dronningen havde Forsædet liggende paa sin Seng. I al Korthed forkyndte hun sin Bestemmelse at adoptere Møris Mento — det var hans hele Navn — som sin Søn og Efterfølger paa Tronen, saasart deres Samtykke var opnaaet. Derpaa fremkom naturligvis Spørgsmaalet: Hvorfor Prins Remeses trak sig tilbage? Da jeg var tilstede, svarede jeg selv, at det var min Hensigt at trække mig tilbage fra Hoffet, besøge fremmede Egne og overlade Ægyptens Bestyrelse til Møris. Efter Dronningens indstændige Forlangende gjorde jeg ingen Hentydning til Hemmeligheden. De forenede Raad gav deres Samtykke, og den kongelige Sekretær opsatte Papirerne, som de skulde være, hvorefter Dronningen ved min Understøttelse undertegnede dem. En Kurer blev derpaa afsendt med en Kopi af dem til Prinsen. Raadsforsamlingen blev kort efter opløst, og jeg befandt mig alene med Dronningen, som snart blev meget syg.“

Saa langt, kære Moder, var jeg for fem Dage siden kommet i dette Brev, da Overkammerherren styrtede ind i mit Værelse i stor Skræk og fortalte, at Dronningen laa for Døden. Jeg skyndte mig at følge ham til hendes Værelse. Lige siden Mødet af de to Raad havde fundet Sted, var hun bleven mere og mere syg, og al Lægernes Dygtighed forslog ikke mod Sygdommen, der var en udpræget Hjernebetændelse. Hun var i to Dage aldeles vild, raabte paa Remeses, at han ikke maatte forlade hende, og anklagede Guderne for at ville paatvinge hende en Fremmed som Søn. Omsider tog Feberen og Vildelsen af, og hun sank hurtigt sammen. Da jeg traadte ind, fandt jeg Remeses knelende ved hendes Side med sit Ansigt bøjet over Sengen, medens Taarerne faldt paa hendes kolde Haand, som han holdt i sin. Hendes Forstand var nu vendt tilbage, men det var øjensynligt, at hun ikke havde langt tilbage. Hendes hele Opmærksomhed var fæstet paa Remeses, til hvem hun vedblev at sige hviskende og med et svagt Smil paa de blege Læber:

„Min Søn, min Søn!“ raabte hun i stærk Bevægelse, „jeg kan ikke skilles fra dig! Du har i Sandhed været en Moder for mig!“

Da jeg traadte ind, vendte hendes Blik sig mod mig.

„Det er Prinsen af Tyrus! Jeg troede at det var de andre!“

„Hvilke andre, kære Moder?“ spurgte Remeses.

„De vil snart komme. Jeg befalede ham at bringe dem alle. Jeg maa se dem, før jeg dør. Men Prinsen af Tyrus er velkommen!“

Og hun smilede til mig og gav mig sin anden Haand at kysse. Den var kold som Elfenben! Jeg knelede ved hendes Side og betragtede de skarpe Linier, som Døden syntes at have gravet i hendes Ansigt.

I samme Øjeblik gik Døren op, og jeg saa, ført ind af en hebraisk Page, den ærværdige

Overgartner Amram, den unge hebraiske Tempeltjener, Papyruskriveren Mirjam og lænet til hendes Arm, en værdig og endnu smuk Kvinde paa vel nogle og halvtreds Aar. Jeg kunde ikke tage fejl: denne sidste var Remeses Moder.

„Lad alle andre gaa ud af Værelset,“ raabte Dronningen ved Synet af dem, idet hendes Stemme syntes at genvinde lidt af sin Kraft. Hun vinkede til mig, at jeg skulde blive.

„Kom herhen, Amram,“ sagde hun, „og bring din Hustru hen til min Seng. Remeses, her er din Moder og din Fader! Moder, omfavn din Søn! Siden han ikke længere kan faa Lov at være min, vil jeg tilbagegive dig ham for bestandigt.“

Hendes Røst kvaltes af Taarer. Remeses rejste sig, og idet han vendte sig mod sin Moder, der i et og alt saa ud til at være ham værdig, sagde han:

„Moder, jeg anerkender dig for min Moder! Giv mig din Velsignelse, som du saa ofte gjorde i min Barndom.“

Han omfavnede hende ømt og ærbødigt, og idet han derefter trykkede sin Faders Haand til sine Læber, knelede han for dem. De blev dybt bevægede og i Stedet for at velsigne ham, græd de over ham i tavs Glæde.

„Er der ikke to til — en Broder og en Søster?“ sagde Remeses, hvis fine Ansigt straalende af dem uudslettelige Skønhed, som Opfyldelsen af en hellig Pligt giver. Jeg førte da Mirjam frem, hvem han betragtede med beundrende Overraskelse (for hun lignede i Fremtræden en Dronning), og derpaa omfavnede, idet han sagde til mig:

„Har jeg tabt et Kongerige, Sesostris, saa har jeg til Gengæld fundet en Søster, som ingen Krone kunde skænke mig.“

Da han dernæst saa den edle unge Præst, raabte han, idet han trykkede ham til sit Bryst: „Dette er i Sandhed min Broder!“

Den hele Scene var gripende og interessant i langt højere Grad, end min Pen kan beskrive dig, kære Moder. Den døende Dronning smilede med stille Glæde, og paa et Vink af hende førte Remeses først sin Moder, derpaa sin Fader, Søster og Broder til hendes Leje. Hun lagde sin Haand paa Hovedet af hver af dem, men længst paa Moderens, idet hun sagde:

„Elsk ham, vær god imod ham; han har nu ingen anden Moder end dig! Elsk ham for min Skyld, — det vil falde dig let at elske ham for hans egen. Hvis jeg tog dit spæde Barn, o Moder, saa gengiver jeg dig nu en Mand og en Fyrste, værdig til at beherske en Nation, og i hvem mit bristende Øje — der lukker sig for Nutiden, men skuer langt ind i Fremtiden — ser en Fører for dit Folk, en Fyrste over din Nation. Født til en Trone, skal han herske over Armeer og Folkeskarer, der vil følge ham gennem Trængsler og Farer. Remeses, jeg dør! Kys mig!“

Den edle Hebræer bøjede sig ærbødigt over hendes Læber, som var det en hellig Handling, han udførte, og da han atter opløftede sit Ansigt, laa der kun det kolde Ler tilbage.

Dronningen af Ægypten havde ophørt at leve! Sesostris.

Jeg sluttede min Beretning om den store og gode Dronnings Død — hvilken jeg skrev Dagen efter — for at ledsage Remeses til Overbalsameren. Da jeg kom igennem Gaderne, saa jeg, at hele Folket var i Sorg. Kvinderne løb med opløst Haar, Mænd ophørte at barbere sig og klippe Haaret, og alle de Sorgens Tegn, som jeg tidligere har omtalt, var synlige. Efter Ægyptens Love kan ikke en Gang en Konge blive balsameret i sit eget Palads. Remeses blev modtaget af Chefen for de i en Forstad boende Balsamerere og gav ham sine Befalinger angaaende Kistens Stil og Udsmykning og Vognens Udseende osv.

Jeg skal ikke opholde mig med at beskrive de forberedende Ceremonier for Begravelsen, ej heller denne selv. Din Erklæring om, at det vil tage fem Maaneder, før Krigsflaaden mod Cypern er færdig, og Remeses' Bøn om, at jeg vilde dvæle her, til de firindstyve Sørgedage for Dronningen er forbi, bevægede mig til at blive her.

Det er nu fire Dage siden. Begravelsen foregik med de mest imponerende Ceremonier, jeg nogen Sinds har set! Prins Møris var Hoved-Sørgeren! Jeg har glemt at meddele, at han villigt gik ind paa de Betingelser, der var stillet ham i Remeses' Brev, og da Kureren fulgte efter, som meddelte ham det Faktum, at han var bleven adopteret af Dronningen og valgt til hendes Efterfølger paa Tronen, sendte han et aabent og hjertelig stilet Brev til Remeses; thi det er let for ham at forestille sig, naar han ser sin Fordel derved. Saa snart Efterretningen om Dronningens Død havde naaet ham, hastede han til Memphis. Her havde han en Sammenkomst med Remeses, hvem han behandlede høfligt og tilbød Herredømmet over den Del af Ægypten, hvor de hebraiske Faarehyrder bor; thi jeg har erfaret, at der i en Dal, som løber fra Raamsud mod det arabiske Hav, lever Hundreder af Hebræere, der holder store Horder, der tilhører Kronen, men hvoraf de en vis Del til deres Livsophold. Over dette Domæne, der udgør omtrent tyve Tusinde Faarehyrder, foreslog den tilkommende Faraos at give Remeses Herredømmet. Jeg tror, at Tilbudet var ment som en Fornærmelse, men Remeses ansaa det for et Tegn paa Velvilje hos Møris.